

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **TEKOSO - STK, spol. s r. o.**, se sídlem Nám. Padlých 20, Praha 6 - Nebušice, zastoupen JUDr. Magdalenou Kubátovou, advokátkou se sídlem Veverkova 1101/1, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 27. 3. 2012, č. j. 46/2011-510-RK/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č. j. 10 A 86/2012 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 20. 4. 2010 podal žalobce dle § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu žádost o obnovu řízení vedeného u Ministerstva dopravy, Odboru provozu silničních vozidel (dále jen „Ministerstvo dopravy“), které bylo skončeno vydáním rozhodnutí ze dne 16. 6. 2009, čj. 28/2008-150-STK3/14. Tímto rozhodnutím Ministerstvo dopravy zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, jímž bylo žalobci odňato oprávnění k provozování stanice technické kontroly (STK) pro osobní automobily pro závažné porušení povinností a

nezjištění nebezpečných závad vozidla dle § 48 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), a § 8 odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel. Závěry tohoto rozhodnutí byly potvrzeny i v následném soudním přezkumu (rozsudek městského soudu ze dne 8. 3. 2011, čj. 11 A 175/2010 – 132 a Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, čj. 2 As 72/2011 – 181). Skutkově se jednalo o to, že žalobce při technické prohlídce vozidla Ford Fiesta s registrační značkou X konané dne 16. 7. 2007 nezjistil nebezpečné závady kontrolovaného vozidla, respektive zjištěné závady označil pouze jako lehké. Majitelka vozidla M. K. toto vozidlo nadále jako provozuschopné užívala a posléze ho prodala paní D. Ž. Dne 15. 9. 2007 došlo k dopravní nehodě zapříčiněné tím, že se vozidlo stalo pro řádně neoznačené a tedy neodstraněné vady neovladatelné, narazilo do stromu a tři cestující utrpěli těžkou újmu na zdraví.

[2] K žádosti o obnovu řízení přiložil žalobce následující důkazy, které dle něj odůvodňují povolení obnovy:

- 1) opis protokolu č. CZ-3123-09-12-0135 o technické kontrole vozidla Ford Fiesta ze dne 3. 12. 2009 na základě žádosti J. S. (v poznámce protokolu je uvedeno, že prohlídka byla provedena v rozsahu evidenční kontroly bez porovnání s doklady, vozidlo bylo bez registrační značky);
- 2) notářský zápis N 271/2010, NZ 253/2010 ze dne 23. 2. 2010 osvědčující prohlášení J. S. o provozování vozu Ford Fiesta s registrační značkou X;
- 3) znalecký posudek vypracovaný znalcem Františkem Bukovským č. 5988/2009 ve věci stanovení obecné ceny osobního motorového vozidla Ford Fiesta ke dni 23. 12. 2009;
- 4) žádost D. Ž. o vyřazení vozidla Ford Fiesta z registru vozidel ze dne 21. 11. 2007;
- 5) rozhodnutí Městského úřadu Kraslice ze dne 21. 11. 2007 o trvalém vyřazení vozidla Ford Fiesta s registrační značkou X k žádosti D. Ž.;
- 6) potvrzení o převzetí a zneškodnění auto vraku vozidla D. Ž. ze dne 20. 11. 2007 a
- 7) notářský zápis N 483/2010, NZ 452/2010 ze dne 7. 4. 2010 osvědčující prohlášení M. Š. o provedení oprav a technické kontroly vozu Ford Fiesta s registrační značkou X dne 16. 7. 2007.

Předloženými důkazy se žalobce snažil zpochybnit závěr původního rozhodnutí žalovaného, že vozidlo Ford Fiesta, které bylo na technické prohlídce ve stanici technické kontroly dne 16. 7. 2007, je totožné s vozidlem, jímž byla dne 15. 9. 2007 způsobena dopravní nehoda. Podle jeho názoru bylo kontrolované vozidlo převedeno do vlastnictví

pana S., který jej dále užíval, a dopravní nehodu tedy způsobilo jiné, stejně označené vozidlo, které neprošlo technickou prohlídkou u žalobce.

[3] Ministerstvo dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 27. 5. 2011, čj. 28/2008-150-STK3/50, žádost žalobce zamítlo s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobcem předložené důkazy totiž nelze považovat za dříve neznámé skutečnosti, které neexistovaly v průběhu správního řízení; žalobce je pouze ve správním řízení neuplatnil. K rozkladu žalobce ministr dopravy (dále jen „žalovaný“) rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části změnil a v části potvrdil. S důvody nevyhovění žádosti o obnovu řízení se přitom ztotožnil. Konstatoval, že již v původním řízení se správní orgány podrobně zabývaly už tehdy uplatněnou námitkou spočívající v existenci dvou vozidel se stejnou registrační značkou, jednoznačně však byla prokázána identita havarovaného vozidla s vozidlem, které bylo na technické prohlídce dne 16. 7. 2007. Ačkoliv nově předložené důkazy skutečně nasvědčují existenci dvou stejně označených vozidel, závěry týkající se identity vozidla, jež prošlo technickou prohlídkou, mělo řádné doklady a poté havarovalo, nijak nevyvracejí. Tyto doklady proto nemohly odůvodnit jiné řešení otázky ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu.

II. Shrnutí rozsudku městského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u městského soudu, který ji jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobce svými dodatečnými návrhy nenamítá žádná konkrétní pochybení předchozího postupu ve správním řízení. Žalobní námitky jsou velmi obecné a žalobce v podstatě nechává na soudu posouzení novosti svých vývodů ohledně totožnosti dvou automobilů bez spojitosti s konkrétními závěry učiněnými ve správním řízení.

[5] Podle městského soudu z důkazů uvedených pod bodem 1), 2) a 3) (viz bod [2] tohoto rozsudku) není zřejmé, že se skutečně týkají vozidla Ford Fiesta vlastněného M. K., prodaného D. Ž. Žalobce těmito důkazy v podstatě napadá jen způsob dřívějšího hodnocení důkazů, které však bylo dle názoru soudu provedeno správně. V souvislosti s důkazy uvedenými pod bodem 4), 5), a 6) městský soud uvedl, že z těchto již správní orgány vycházely v původním správním řízení. Stejně tak byla v původním řízení posuzována i otázka pravdivosti a relevance výpovědi svědka Š., kterou dokládá důkaz uvedený pod bodem 7. Ačkoliv tedy nelze vyloučit existenci dvou vozidel v žalobcem dokládaném ději po dopravní nehodě, nic nenaznačuje tomu, že by se o rozdílná vozidla jednalo při kontrole v STK dne 16. 7. 2007 a při dopravní nehodě dne 15. 9. 2007.

[6] Městský soud shrnul, že námitky žalobce směřují co do dalšího trvání existence jím kontrolovaného vozidla, což je skutečnost pro obnovu řízení zcela irelevantní.

III. Důvody kasační stížnosti

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nedostatečné opory ve spisech dle § 103 odst. 1

písm. b) s. ř. s. a nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Předně nesouhlasil se závěrem soudu, že žalobní námitky nebyly dostatečně konkrétní. Naopak měl za to, že určují celou skupinu důkazů svědčících o existenci dvou totožných vozidel v době provedení technické prohlídky v STK provozované stěžovatelem a následně v době dopravní nehody, což vede k důvodným pochybnostem o totožnosti vozidla, jež prošlo technickou kontrolou. Z důkazů provedených v původním řízení naopak nelze učinit kategorický závěr o totožnosti vozidla. Pochybnosti o totožnosti vozidla jsou dle stěžovatele zásadní a měly by být řádně prověřeny. To ostatně ve svém rozsudku sp. zn. 11 Ca 225/2009 uvedl i městský soud. Stěžovatel zdůraznil, že dostačující pro obnovu řízení jsou již pochybnosti o totožnosti vozidla, nemusí být s absolutní jistotou prokázáno, které vozidlo bylo na technické prohlídce u žalobce.

[9] Městský soud dle názoru stěžovatele činil závěry, které nemají oporu ve spisech. Toleroval tak správnímu orgánu postup, který je v rozporu se základními zásadami správního řízení, neboť nedohledal důkazy tak, aby prokázal skutkový stav nade vší pochybnost. Soud špatně prostudoval znalecké posudky a není zřejmé, z jakého důvodu považoval za věrohodný znalecký posudek Ing. Málka vypracovaný po dopravní nehodě, a nikoliv posudek znalce Bukovského, který podle stěžovatele lépe identifikuje vozidlo podle VIN a ne podle registrační značky, tedy znaku jednoduše přenositelného. Soud se dále nezabýval kupní smlouvou mezi paní K. a panem S. ze dne 30. 7. 2007. Stěžovatel také upozornil, že nikdy netvrdil, že vozidlo, které bylo podrobeno znaleckému zkoumání pana Bukovského a přistavené k technické kontrole dne 3. 12. 2009 by mělo být totožným vozidlem s vozidlem ve vlastnictví paní Ž., tedy s vozidlem majícím účast na dopravní nehodě. Tímto se nikdy nezabýval ani správní orgán a je tak zjevné, že pokud se touto otázkou zabýval soud, nemají jeho závěry oporu ve spisovém materiálu.

[10] Stěžovatel dále poznamenal, že pro povolení obnovy řízení musí být brány v potaz i důkazy, které byly ve správním spise již v době původního řízení [tj. důkazy označené body 4), 5), 6)], neboť z jejich spojení s novými důkazy je zjevné, že došlo k dvojí likvidaci totožného vozidla a že vozidlo údajně řádně zlikvidované po dopravní nehodě, ke které došlo dne 15. 9. 2007, prošlo ještě v roce 2009 technickou kontrolou, což je v případě existence pouze jednoho vozidla technicky nemožné. Soud vyvodil nesprávné závěry také z požadavku paní Ž. na náhradu škody uplatněné vůči stěžovateli. Pokud došlo ke zdvojení vozidla u paní K., nemusela mít paní Ž. o tomto postupu žádné povědomí. Její uplatnění nároku na náhradu škody nijak neprokazuje, že se skutečně jednalo o totožné vozidlo, neboť vycházela z informací poskytnutých jí paní K., o jejíž důvěryhodnosti je třeba pochybovat.

[11] Pro úplnost stěžovatel poznamenal, že v současné době je vedeno trestní stíhání proti paní K. z důvodu křivé výpovědi týkající se ztotožnění vozidla, které prošlo technickou kontrolou na stanici technické kontroly stěžovatele.

[12] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dle stěžovatele spočívala v tom, že se soud nevypořádal s otázkou novosti důkazů předložených stěžovatelem ve správním řízení.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku. Stěžovatel podle něj zcela ignoruje ustanovení správního řádu, která ukládají správnímu orgánu při žádosti o povolení obnovy řízení přezkoumat předložené důkazy nejen z hlediska jejich novosti, ale též z pohledu, zda tyto důkazy a nové skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. V posuzovaném případě by důvodem pro obnovu řízení mohly být pouze skutečnosti nebo důkazy prokazující, že se stanice technické kontroly nedopustila pochybení při vyhodnocení závad při pravidelné technické prohlídce. Stěžovatelem předkládané nové důkazy však jiné řešení této otázky neodůvodňují. Tyto důkazy i způsob jejich vývoje a přizpůsobování vytvářejí spíše dojem účelovosti.

[14] V souvislosti s trestním stíháním paní K. z důvodu její křivé výpovědi žalovaný uvedl, že zpochybnění její svědecké výpovědi bylo i důvodem třetího návrhu na povolení obnovy řízení v trestní věci pana Ing. Hořka, jednatele žalobce, který byl však nakonec v tomto řízení shledán jako nedůvodný.

[15] Žalovaný tedy stále trvá na tom, že stěžovatelem předložené důkazy a tvrzené skutečnosti nezakládají důvody pro obnovu řízení. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předmětem posuzované věci je otázka, zda měl správní orgán I. stupně na základě stěžovatelem předložených důkazů a tvrzených skutečností obnovit řízení, které bylo skončeno pravomocným rozhodnutím 16. 6. 2009, čj. 28/2008-150-STK3/14.

[19] Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže „a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Obnova řízení je tedy určena k nápravě skutkových nesprávností, které vyšly

najevo až po ukončení správního řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 As 39/2009 – 74, publ. pod č. 2144/2010 Sb. NSS).

[20] Stěžovatel je přesvědčen, že jsou dány důvody pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle jeho názoru totiž vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které sice existovaly již v době původního rozhodnutí, avšak které stěžovateli nebyly známy a na jejichž základě se provedené důkazy jeví jako nepravdivé. Nově předložené důkazy měly zvrátit závěr – klíčový pro rozhodnutí ve správním řízení, v němž bylo stěžovateli odňato oprávnění k provozování STK pro osobní automobily - že vozidlo Ford Fiesta kontrolované stěžovatelem dne 16. 7. 2007 je totožné s vozidlem havarovaným dne 15. 9. 2007 z důvodu špatného technického stavu nezjištěného na technické kontrole. Nutno podotknout, že tuto skutečnost tvrdil stěžovatel již v původním správním řízení, jehož obnovu požaduje, nyní ovšem předkládá další důkazy ve prospěch tohoto tvrzení.

[21] Pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu musí být kumulativně splněny dvě podmínky. První podmínkou je, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Za druhé tyto skutečnosti či důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Nejprve je tedy potřeba posoudit, zda stěžovatelem předložené důkazy splňují kritérium „novosti“, a pokud ano, zhodnotit, zda by tyto důkazy mohly vést k odlišnému, pro žadatele o obnovu řízení příznivějšímu, rozhodnutí ve věci.

[22] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, která měla dle stěžovatele spočívat v tom, že se městský soud nezabýval otázkou „novosti“ jím předložených důkazů, tedy první podmínkou pro obnovení řízení. Tuto námitku považuje kasační soud za nedůvodnou. Z hodnocení městského soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za nové považoval soud důkazy uvedené pod body 1), 2), 3) a 7), neboť nebyly a ani nemohly být uplatněny v původním správním řízení. Správně však uvedl, že se tyto důkazy vztahují až k období po skončení správního řízení a nijak konkrétně nezpochybňují závěry učiněné v původním řízení. Stěžovateli lze ovšem dát za pravdu v tom, že v případném obnoveném řízení by mohly být vzaty v úvahu i důkazy označené body 4), 5) a 6), které sice již byly založeny v původním správním spise a nepředstavují tak nové důkazy ve smyslu citovaného § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, nicméně ve spojení s nimi mohou být posuzovány důkazy nově předložené.

[23] Městský soud dále správně zkoumal naplnění druhé podmínky obnovení řízení, pokud posuzoval, zda mohly nově předložené důkazy odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního správního řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že žalobní námitky podpořené předloženými důkazy nebyly natolik konkrétní, aby z nich bylo možno dovodit to, oč se stěžovatel soustavně pokouší, a tedy, že by havarované vozidlo patřící paní Ž. nebylo identické s vozidlem, které dne 16. 7. 2007 prošlo kontrolou v STK stěžovatele. Stěžovatelem předložené důkazy sice skutečně napovídají tomu, že panu S. bylo patrně prodáno vozidlo s falešnými doklady a registrační

značkou, jež původně patřily havarovanému vozidlu, nic ovšem nevypovídají o tom, že by toto vozidlo bylo také předmětem prohlídky v STK stěžovatele. V původním řízení bylo naopak jednoznačně prokázáno, že tímto vozidlem bylo později havarované vozidlo převedené do vlastnictví paní Ž. Stěžovatelem tvrzené verzi nenasvědčuje ani prohlášení pana S. (viz notářský zápis N 271/2010, NZ 253/2010), ve kterém uvedl, že vozidlo koupil dne 30. 7. 2007, avšak poněkud nepochopitelně až po dvou letech jeho užívání požádal prodávajícího, aby ho přepsal na jeho osobu. Jako prodávajícího navíc ani neuvádí paní K., která mu dle tvrzení stěžovatele převedla vozidlo na základě kupní smlouvy. Stěžovatelem předložené důkazy proto soud považuje spíše za účelové, vedené snahou za každou cenu zvrátit rozhodnutí o odnětí jeho oprávnění k provozování STK pro osobní vozidla.

[24] Stěžovatel dále namítal, že městský soud vycházel ze skutkového stavu, jenž nemá oporu ve spisech, což vyvozuje z toho, že si dle jeho názoru soud špatně prostudoval některé důkazy a vyvodil z nich nesprávné závěry. Ani tyto námitky neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými. Městský soud se řádně vypořádal se znaleckým posudkem vypracovaným znalcem Františkem Bukovským, pokud uvedl, že tento posudek postrádá pro časový odstup od události z roku 2007 relevanci a nelze z něj zjistit jakoukoliv spojitost posuzovaného vozidla s vozidlem, které bylo předmětem kontroly u stěžovatele dne 16. 7. 2007. Nebylo tak nutné se podrobněji zabývat tím, zda znalec identifikoval vozidlo dle označení VIN či dle registrační značky, neboť podstatné bylo, že znalecký posudek o ceně vozidla pana S., nijak nevyvrací závěr, řádně prokázaný již v původním řízení, o totožnosti havarovaného vozidla paní Ž. a vozidla přistaveného ke kontrole u stěžovatele dne 16. 6. 2007. V souvislosti s kupní smlouvou mezi paní K. a panem S. ze dne 30. 7. 2007 Nejvyšší správní soud upozorňuje, že tato smlouva nebyla předložena jako důkaz odůvodňující obnovu řízení a nebyla ani založena ve správním spise. Městský soud se s ní proto vypořádal dostatečně, pokud její důvěryhodnost stručně zpochybnil tím, že ji paní K. označila za podvrh. Kasační soud dále nesouhlasí, že by městský soud vyvodil nesprávné závěry z uplatněného nároku paní Ženíškové na náhradu škody vůči stěžovateli. Tuto skutečnost použil soud pouze jako podpůrný argument nasvědčující závěru o identitě havarovaného a kontrolovaného vozidla, což mu nelze nijak vytknout.

[25] Kasační soud poznamenává, že stěžovateli lze přisvědčit v tom, že pro povolení obnovy by byla dostatečná i důvodná pochybnost o správnosti skutkových závěrů zjištěných správním orgánem v původním řízení. V nyní posuzovaném případě ovšem stěžovatelem předložené důkazy žádné konkrétní pochybnosti ohledně skutkového stavu relevantního pro rozhodnutí v původním správním řízení nevyvolaly.

[26] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů i městského soudu, že nově předložené důkazy spíše pouze napadají způsob předchozího hodnocení důkazů, nicméně nepředstavují nové důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, které by odůvodňovaly jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního správního řízení, tedy jiné rozhodnutí ve věci odnětí oprávnění k provozování STK pro osobní automobily pro závažné porušení povinností a nezjištění nebezpečných závad vozidla.

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[27] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu